

Černý rytíř

Rytíř v zbroji záře černé
On dotkl se mé duše temné
Šťěstí on by mi chtěl přát
Své srdce něžné, zas na dlani mi dát
Je můj rytíř, co mě brání
Před zlým světem on mě chrání
Síla jeho je zlu zhoubou
Jen s ním mě osud udělal šťastnou

Bouře vs. City

Za okny se míhají první kapky deště
Sama sebe se ptám, co od života chci ještě?
V dálce se ozývá mocné dunění hromů
A já pozoruji koruny komíhajících se stromů

Nádherné blesky nebe prozáří
Zvedne se vítr a bouře udeří
Provazce vody, obloha zčernalá
V kamenné sluji bych ráda zůstala

Mračna po obloze plují jak koráby mocné
S poslední ranou má naděje zhasne
Tak jako přišla, bouře zas odchází
Kdepak se mé srdce asi teď nachází

Princ

čarovný princ co duši pohladil
dodal mi sílu, obejmul, pohladil
podal mi ruku, když jsem se topila
měla jsem pocit, že jsem zas ožila
ráda jsem s ním, raději než sama
já se z té samoty asi už zbláznila

Noční obrazy

Toulám se nocí
Mám zvláštní pocity
V hlavě mám obrazy
Na kterých jsi ty
To co jsem dřív chtěla
Na tom nezáleží
Vidím teď dvě těla
V temnotě zářící
Jedno je mé
To druhé zas tvoje
Myslím jen na tebe
Jsi láska moje

Chyby

Člověk dělá stále chyby
A neptá se, co by kdyby

Chybami se poučit
A pak dokázat odpustit
To je to, to oč tu běží
Neroztáhnem křídla z peří

Vyznání

Oči barvy bouře letní
Políbit ho než se setmí
Ústa hříšná co k polibku svádí
Jemu bych dala celé své mládí
Klenuté čelo poseté pihami
Říkat mu miláčku, prosím neodcházej mi
Vlasy černé jak křídla havrana
Z pohledu na něj jsem dočista ztracena
Úsměv co požár zažehne v srdci
Hříchy jeho snad ani znát nechci
S posledním paprskem on v dálce mizí
Tento muž, měl charakter ryzí

Rozjímání

V srdci oheň, co temnotu prozáří
Říci sbohem všem svým nesnázím
Zřící se lásky je rozhodnutí těžké
Přesto však záhy snadné to zdá se

když láska zradí, srdce pak puká

asi to nebyla láska moc velká
teď si ho cením jen jako přítele
nač mi je láska, ptám se teď duše své

v lásku už nevěřím
zrada moc bolí
záhy se otočím
a žít budu s bouří

prstoklad lásky

toulat se krajinou a snít o lásce věčné
stále jen doufat, že svíce života mého zhasne
ta bolest v srdci svádí mě k hříchu
kdo bude další, kdo vrazí v něj dýku?
Stále si říkám, že musím nabrat síly
Občas však pocit mám, že bloudím cestou k cíli
Ruce se třesou i hlas se mi chvěje
Duše mě bolí a teď moc v ní pusto je
Bojím se lásku vzít, ale i dát
Čekám, kdo použije, ten správný prstoklad

Rodný kraj

Rozhlédni se, v dáli skví se lesy husté
Za obzorem, zas širé polí lány
Ve své domovině máš vždy místo jisté

